

6.8.2023, Borovnice

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Povstane Bůh, a rozprchnou se jeho nepřátelé, na útěk se před ním dají, kdo ho nenávidí. Odvaneš je jako dým. Tak jako taje vosk před žárem ohně, tak zhynou před Bohem svévolníci. Spravedliví se však zaradují a jásotem budou oslavovat Boha, budou se radostně veselit. (Ž 68, 2-4) Amen

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se v Pána 706,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
je pro nás těžké přijmout každou změnu. Dlouho nám trvá, než si na ni zvykneme, často bychom rádi, aby vše zůstalo tak, jak to vždycky bylo nebo jak to bylo dřív. Současně se však mění vše kolem nás, mění se svět a měníme se i my sami. I mladí lidé kolem nás nám připomínají, že už je jiná doba. My o tom víme, ale neumíme s tím nic moc dělat. A sázíme na zvyky a tradice, které dřív fungovaly, ale nyní i ony jsou také někde jinde. Proto Tě prosíme, pomoz nám zvykat si na nové poměry, pomoz nám pochopit, že ve skutečnosti hlavně čekáme na druhý příchod tvého jediného Syna, po němž už bude vše zase trochu jinak. A prosíme tě o požehnání našemu dnešnímu shromáždění. Amen.

1. ČTENÍ Iz 51, 12-16

PÍSEŇ 384 Pomoz mi 679,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
jen díky tobě víme, že nemusíme ani nemáme čeho bát. Proto tě prosíme za všechny, kteří žijí ve strachu nejen o svůj život, ale také o svou víru.

Prosíme tě za všechny, kdo se mají špatně, ale i za ty, kdo se mají dobře. Pomoz nám poznat, že jednou z cest je i víra v Tebe.

Pane Ježíši Kriste, víme, že jsme nejen tomuto světu, ale i lidem kolem nás dlužni svého svědectví, proto tě prosíme, smiluj se nad námi a prosíme tě za všechny, kdo ve svých životech marně hledají nějaký hlubší smysl.

A společně se modlíme tak, jak si nás Ty sám naučil: Otčenáš...
Amen.

POSLÁNÍ „Vím o tvém soužení a tvé chudobě, ale jsi bohat; vím, jak tě urážejí ti, kdo si říkají židé, ale nejsou, nýbrž je to spolek satanův! Neboj se toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou, a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.“ (Zj 2, 9-11)

POŽEHNÁNÍ Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravicí své spravedlnosti. Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Jan 6, 16-21

Když nastal večer, sestoupili jeho učedníci k moři, vstoupili na loď a jeli na druhý břeh do Kafarnaum. Už se setmělo, a Ježíš s nimi stále ještě nebyl. Moře se vzdouvalo mocným nápořem větru. Když veslovali asi pětadvacet nebo třicet stadií, spatřili Ježíše, jak kráčí po moři a blíží se k lodi; zmocnil se jich strach. On však jim řekl: „Já jsem to, nebojte se!“ Chtěli jej vzít na loď, a hned se loď ocitla u břehu, k němuž jeli.

Říká se, že kdo se bojí Pána Boha, nemusí se bát ničeho jiného.

V příběhu o Ježíšově kráčení po moři jako by zaznívalo, že od bázně před Bohem zachraňuje Pán Ježíš. My se dnes sice nebojíme kráčejičího Krista, zato se však z nějakého důvodu stále bojíme o něm vůbec svědčit. Vydávat svědectví o své víře, natož o tom, že se k nim přímo blíží. My se dnes bojíme všeho možného, nejčastěji toho, že uděláme nějakou chybu, nebo že řekneme něco špatně, ale Pána Boha, natož Ježíše chodícího po moři se, zdá se, tolik nebojíme.

Proč se tedy musí Ježíš představit, aby se ho jeho učedníci přestali bát, když by ho přece měli znát a bát by se měli hlavně Pána Boha. Neboli proč se dnes bojíme všeho možného podobně, jako měli strach Kristovi učedníci, když se k nim najednou blíží po moři až k lodi. A proč je Ježíš musí uklidnit až svým sebe-představením, a proč se dnes bojíme i svým nejbližším nabídnout život ve víře v Boha, když bychom se měli bát především jeho samotného.

Ježíšovi učedníci měli odjakživa strach z neznámého. Až když se jim Ježíš dal poznat, že je to on a oni se nemusejí bát, teprve tehdy je ten strach opustil a oni se hned dostali tam, kam také potřebovali. Nás tu nikdo neznámý obvykle netrápí, zato se však o to víc bojíme všudy-přítomných změn. Toho, že uděláme nějakou chybu a budeme za to souzeni a posuzování už tady na zemi a nebo že bude vůbec něco špatně a my se z toho už nikdy nedostaneme ven. Zkrátka se bojíme nedokonalosti, bojíme se, že uděláme něco, co nám už nikdo nikdy neopustí. Přitom naším jediným soudcem je Hospodin Bůh a nikdo a nic snad kromě jeho Syna a našeho jediného Pána a Spasitele Ježíše Krista, ho tady na zemi nemůže nahradit. A co bude tam nahoře na nebi, nechme tam nahoru. Nikdo z nás nezastupuje Boží jméno tady na zemi, snad jen zjevený Kristus a toho bychom se opravdu bát nemuseli. Ani se nemusíme ze strachu ze všeho ostatního obracet přímo k němu, neboť on sám si nás už najde a přijde za námi, jako to učinil uprostřed bouře na moři, když s nimi ani nebyl. Neboli nebojte se všeho možného, aby vám zůstala bázeň před svatým Bohem, ale bojte se především Pána Boha, abyste se nemuseli bát ničeho jiného. Ježíš však jako by chtěl říct, že největší strach často máme ze svých vlastních strachů, ani ne snad ze soudů našich nejbližších nebo že uděláme něco špatně, ale největší strach máme ze změny, kterou však svými příchody přináší právě Ježíš.

Obranou proti strachu však není zvyk, ale víra. Ježíšovi učedníci už byli celkem zvyklí, že když se jim něco dělo, tak na to byli většinou sami, teď je však vylekal někdo cizí, kdo k nim navíc přichází po vodě, na což nebyli zvyklí už vůbec.

A ten někdo jim nejdřív musí říct, kdo je a aby se toho tak nebáli. Až když jim to řekne, tak sotva ho pozvou dál, tak jsou už skoro na druhém břehu. I sám Ježíš jim jako by musel říct, však už mě znáte, jsem to já, nebojte se, aby tím odstranil jejich strach.

Strach ze změny, strach z neznámého, strach z něčeho nového je však něco, co bylo běžné v Ježíšově době a nedá se tomu vyhnout ani dnes. Spíš je zajímavé, jak si na to neznámé, na to nové, musíme nejdřív zvyknout, což by nám naše strachy mělo umenšit. A že je to hlavně o nás, než to také přijmeme za své než o něčím uklidňování, jak to činil právě Ježíš. Jako bychom si i na tu víru museli chvíli zvykat, než nám pomůže přestat se bát a ze všech našich strachů. Jakoby i ta víra byla hlavně o zvyku a to, že to je teď jinak, bylo také o nějakém zvyku, ještě víc než o víře.

A kde je vůbec víra, když ji tu potřebujeme, abychom si nemuseli jen stále na něco zvykat, ale vzít to jaksi přirozeně, automaticky a nemuselo nám to trvat pět nebo kolik let.

Možná i Ježíš, každopádně však jeho učedníci by teď asi řekli, že je to příliš mnoho otázek na jednu neděli a nemáme čas se tím zabývat.

Přitom jsou to však otázky důležité, kde končí naše strachy a začíná naše víra, jak dlouho trvá jedna odvykací kúra, než si zvykneme na něco jiného a co se s lidmi stane, když potkají Krista. Nebo spíš, kde se dá Pán Ježíš také potkat, když jsme si zvykli, že tu už není.

Když učedníci na lodi v rozbouřeném moři, což je přibližně obraz dnešního světa, potkají Krista, především se musí přestat bát. Však je to také zdůrazněno, že propadli strachu a Ježíš jim musel říct, že je to on, aby se tak nebáli.

Až když se přestanou bát, tak nejen že se moře uklidní, což už tak u víry bývá, ale také se dostanou na druhý břeh. Což je přibližně obraz toho, o čem bychom se měli především bavit, jak se dostat na ten druhý břeh a nezůstat někde viset, někde zaseknutí, někde zamrzlí. Ježíš se představuje sám sebou, já jsem to, nebojte se. Někdy ty naše strachy nejsou jen o zvyku, ale také o víře. A tam, kde je víra, nemusíme se ani my ničeho bát, jakkoli by bylo čeho, soudců a soudících je kolem nás stále dost. Tam, kde je víra, je také Kristus, a právě ten by měl být i naším pomocníkem, aby to nebylo jen o zvyku.

Není zvykem dávat svou víru nějak veřejně najevo, zato skrytých a tajných evangelíků bude vždycky dost. Není zvykem o své víře moc mluvit, zato soudů nad ateisty a pohany bude vždycky dost.

Nejlepší obranou proti rozbouřenému moři tohoto světa a strachu ze změn je víra. Ani zvyk ani tradice ani něco, co tak vždycky bylo nebo také nikdy nebylo, ale víra.

Ježíše k vedení druhých lidí k víře nebo i přímo za druhými lidmi hnal i jejich vlastní strach ze změn. Ježíš sám byl tou změnou, na kterou si mnozí lidé museli zvykat a někdy ani nezvykli, přesto je nakonec uklidnil a oni se skutečně přestali bát.

Jak to ve skutečnosti udělal, se můžeme asi jen dohadovat, v každém případě se jim musel představit a zároveň jim sám říct, aby se tolik nebáli. My bychom dnes také potřebovali takového Ježíše, který by k nám přišel, představil a dodal nám odvahu a víru, že se nemusíme ničeho bát. A možná už mezi nás přišel, ale stále nás přepadají určité pochybnosti, třeba že je to opravdu On. Vždyť mesiášů a všelijakých záchránců tohoto světa a církve v ní bychom kolem sebe měli dost, ale toho jednoho, který by za námi přišel i po moři, už zase tolik nemáme. A Ježíšův největší zápas byl právě o to zbavit své učedníky jejich strachu a uklidnit je před dostáním se na druhý břeh. Jaká výzva i pro nás, jeho pozůstalé, dostat se také na druhý břeh, a především se ve víře už ani nemuset ničeho bát. K tomu však vede ještě dlouhá cesta dost možná i přes bouřící moře a přicházejícího Krista.